

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JILL MURPHY

O vrăjitoare îngrozitoare

Ediția a II-a

Ilustrații
de Jill Murphy

Traducere din engleză
de Lavinia Braniște

ARTHUR

Academia de Vrăjitoare a doamnei Cackle¹ era construită pe vârful unui munte înalt și era înconjurată de o pădure de pini. Cu zidurile și turnurile cenușii și triste arăta mai degrabă a închisoare decât a școală. Câteodată puteai vedea elevele zburând pe mături, repede ca liliiecii, pe deasupra zidului care îngrădea terenul de joacă, dar, de obicei, locul era pe jumătate ascuns de ceață, deci, dacă ridicai ochii mult în sus, către munte, probabil nu observai deloc clădirea.

Școala era întunecoasă și cufundată în umbră. Coridoarele erau lungi și înguste, iar scările urcau în spirală, și, desigur, mai erau și fetele, îmbrăcate cu sarafane negre, ciorapi negri, bocanci negri cu talpă groasă, cămăși gri și cravate gri cu negru. Până și rochițele lor de vară erau în carouri gri cu negru. Singurele pete de culoare erau panglicile pe care le

¹ „Cotcodăcit“ (în limba engleză). (N. tr.)

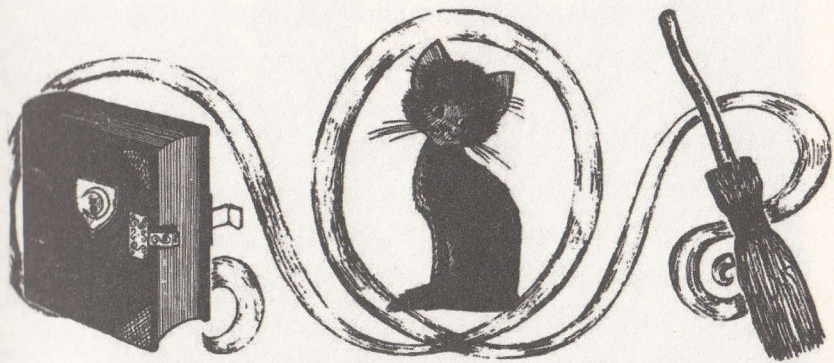
purtau legate în jurul taliei, peste sarafan – diferite în funcție de casă – și ecusonul școlii, o pisică neagră care stătea pe o lună galbenă. La ocazii speciale, cum ar fi decernarea unui premiu sau Halloweenul, purtau altă uniformă, constând într-o pelerină lungă și o pălărie înaltă, cu vârful ascuțit, dar, cum și acestea erau negre, nu se simțea cine știe ce diferență.

Erau atât de multe reguli care trebuiau respectate, încât nu puteai face *nimic* fără să fii certat, și se pare că în fiecare săptămână se dădeau lucrări de control și examene.

Mildred Hubble era în primul an de școală. Era genul de persoană care părea că intră mereu în bebele. Nu avea neapărat intenția de a încălca regulile și de a-i sâcâi pe profesori, dar, de câte ori era prin preajmă, pur și simplu *se întâmpla* câte ceva. Puteai fi sigur că Mildred are pălăria pusă cu fața în spate sau că șireturile de la ghete îi atârnă pe jos. Nu puteai să traverseze un coridor de la un capăt la altul fără să nu țipe cineva la ea și aproape seară de seară avea ceva de scris drept pedeapsă sau îi era interzis să iasă afară (nu că ai fi avut unde să te duci dacă ai fi avut voie să ieși). Dar, chiar și așa, avea o grămadă de prietene, deși acestea se țineau la distanță în laboratorul de poțiuni, iar prietena ei cea mai bună, Maud, îi era credincioasă și îi rămânea alături

indiferent ce se întâmpla și oricât de înspăimântător era. Formau o pereche ciudată, pentru că Mildred era înaltă și slabă și avea codițe lungi, împletite, pe care deseori le molfăia fără să-și dea seama (încă un motiv pentru care era certată), în vreme ce Maud era scundă și plinuță, avea ochelari rotunzi și cozi simple, nu împletite.

În prima zi la academie, fiecare elevă a primit o mătură și a fost învățată cum să zboare pe ea, lecție care durează destul de mult și nu e nici pe departe atât de simplu pe cât pare. Pe la jumătatea primului semestru, fiecare a primit câte un pisoi negru, pe care l-a învățat să zboare pe mătură. Pisicile nu se aflau acolo din vreun motiv practic, ci doar pentru a păstra tradiția; unele școli au bufnițe în loc de pisici, dar e doar o chestiune de gust. Doamna Cackle

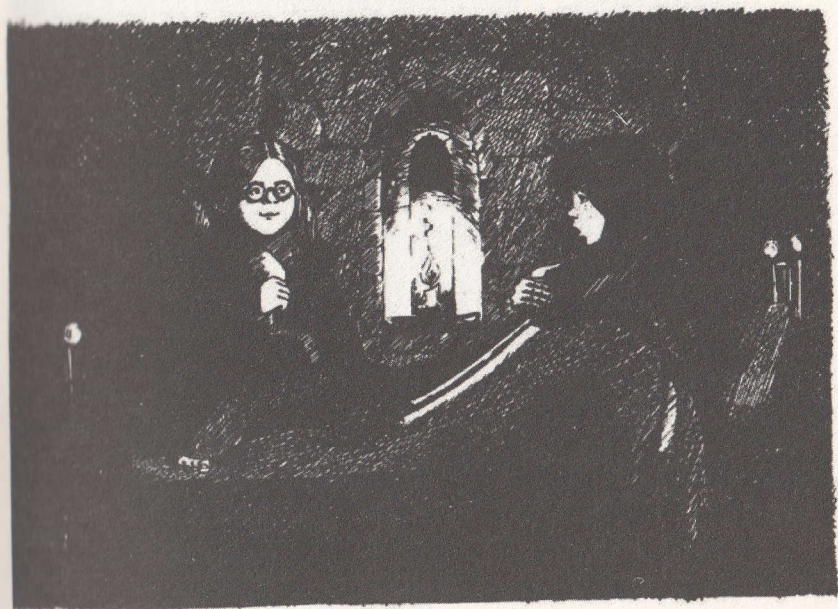

era o directoare care ținea foarte mult la tradiție, nu credea în orice prostie la modă și-și instruia tinerele vrăjitoare să respecte toate obiceiurile pe care le învățase și ea pe când era copilă. La sfârșitul primului an, fiecare elevă primea un exemplar din *Cartea vrăjilor tradiționale*, un volum gros de cinci degete, legat în copertă de piele. Cartea nu era folosită cu adevărat, fiindcă pentru lucrul la clasă se foloseau ediții mai ieftine, dar, asemenea pisicilor, era încă un element de tradiție. În afara decernărilor de premii, nu mai erau alte prezentări până în al cincilea și ultimul an, când majoritatea elevelor primeau Certificatul de absolvire a studiilor vrăjitorești. Nu părea probabil ca Mildred să ajungă vreodată atât de departe. După primele două zile de școală, deja își izbise mătura de zidul care împrejmuia grădina, rupându-i coada în două și șifonându-și pălăria. Reuși să repare mătura cu lipici și bandă adezivă, și, din fericire, aceasta încă mai zbură, deși era legată grosolan unde se îmbinau cele două bucăți și uneori era destul de dificil de controlat.

Povestea noastră începe cu adevărat pe la jumătatea primului semestru petrecut de Mildred la școală, în noaptea dinaintea înmânării pisoilor...

Era aproape miezul nopții și școala era cufundată în întuneric, mai puțin o fereastră îngustă luminată

ușor de pâlparea unei lumânări. Aceasta era camera lui Mildred, unde ea stătea în pat, îmbrăcată cu o pereche de pijamale cu dungi gri și negre, și ațipea tot la câteva minute. Maud stătea ghemuită la capătul patului, îmbrăcată cu o cămașă de noapte de flanel negru și înfășurată cu un șal negru de lână. Fiecare elevă avea același tip de cameră: extrem de simplă, cu un șifonier, un pat cu cadru de fier, o masă și un scaun și o fereastră îngustă, ca acelea folosite de arcașii din castelele de pe vremuri. Pe pereții goi era montată o șină pentru atârnat fotografii, de care

stătea agățată o bucată de pânză pe care era brodat un citat din *Cartea vrăjilor* și, de asemenea, în timpul zilei, câțiva lilieci. Mildred avea în camera ei trei lilieci, mici, blănoși și foarte prietenoși. Îi plăceau foarte mult animalele și aștepta cu nerăbdare următoarea zi, când urma să primească și ea un pisoi. Toată lumea era foarte entuziasmată în privința ceremoniei și toată seara nu făcură decât să-și calce pelerinele cele bune și să-și netezească pălăriile de sărbătoare. Maud era prea emoționată ca să poată dormi, așa că se furișă în camera lui Mildred, ca să stea de vorbă cu prietena ei.

— Cum o să-l cheme pe-al tău? întrebă Mildred somnoroasă.

— Miez-de-Noapte, zise Maud. Mi se pare că sună dramatic.

— Pe mine mă îngrijorează toată povestea asta, mărturisi Mildred, în timp ce-și rodea vârful codiței. Sunt sigură c-o să fac ceva îngrozitor, cum ar fi să-l calc pe coadă, sau poate că doar o să se uite o dată la mine și o să sară pe geam. Ceva sigur o să meargă rău.

— Fii serioasă, zise Maud. Știi că te pricepi la animale. Cât despre coadă, nici măcar n-o să stea pe podea. Doamna Cackle ți-l dă ție și asta e tot. Deci n-ai de ce să stai cu grijă, nu-i așa?

Înainte ca Mildred să dea un răspuns, ușa se dădu de perete și-n prag apăru diriginta lor, doamna Hardbroom¹, îmbrăcată într-un halat negru, cu un felinar în mână. Era o femeie înaltă și înfricoșătoare, cu o față osoasă și ascuțită și păr negru, prins la spate într-un coc atât de strâns, că fruntea părea să-i pocnească.

— E cam târziu să fiți treze, nu-i așa, fetelor? întreabă ea sever.

Fetele, care se cuprinseseră una pe cealaltă când ușa se deschisese, se despărțiră lăsându-și privirea în jos.

— Desigur, dacă nu vrem să luăm parte la ceremonia de mâine, suntem pe drumul cel bun, mai adăugă doamna Hardbroom pe un ton cât se poate de rece.

— Da, doamnă Hardbroom, răspunseră nefericite în în același timp.

Doamna Hardbroom aruncă o privire plină de înțeles spre lumânarea lui Mildred și pași pe hol, în urma lui Maud.

Mildred se grăbi să sufle în lumânare și se băgă în așternuturi, dar nici gând să adoarmă.

Auzea bufnițele țipând și undeva, în școală, o ușă fusese lăsată deschisă și acum scârțâia înainte și

¹ Mătură tare (în limba engleză). (N. tr.)

Înapoi în bătaia vântului. Să vă spun drept, lui Mildred îi era frică de întuneric, dar să nu mai ziceți nimănui. Adică cine a mai auzit vreodată de o vrăjitoare care să se teamă de întuneric?

